

idet denne Lovgivning er fremkommet i høj Grad stykkevis. Dette stykkevis er betinget dels af de politiske Forhold, dels maaske ogsaa af vort Folks Temperament, og det kan gerne være, at dette, at den sociale Lovgivning er fremkommet smaat og efterhaanden, fra første Færd har været en Fordel, men i det lange Løb vil dette neppe vise sig at være en Fordel, tværtimod vil det vise sig at være til Skade, at man bliver ved at arbejde med disse Love uden at søge at afhjælpe den Mangel paa System, som faktisk klæber ved dem. Ogsaa med Hensyn til vor Ulykkesforsikringslovgivning, som vi her beskæftiger os med, har der i høj Grad manglet System, hvad den højtærede Indenrigsminister har paavist tilstrækkelig tydeligt, idet vi har haft ikke mindre end 7 forskellige Ulykkesforsikringslove, som ikke alle har virket efter de samme Principper. Nu foreslaar den højtærede Minister at bringe System ind i denne Lovgivning, og det hilser jeg med overordentlig stor Glæde. Det trænges der til ikke mindst af den Grund, at ved at bringe mere System ind i denne Lovgivning vil man borttrykke en Mængde af den Kritik, der fremkommer i mange Tilfælde, hvor den ene Invalid sammenligner sig med den anden, naar de har været forsikrede i Henhold til forskellige Love. Jeg hilser altsaa dette Lovforslag med Glæde og kan ligesom de Talere, der hidtil har haft Ordet, i det hele og store give det min Tilslutning.

Naar jeg imidlertid har forlangt Ordet, er det for at omtale et Principspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal vælge Kapitalforsikring eller Rente-forsikring. Dog vil jeg først tillade mig at nævne et Par mindre Spørgsmaal, Spørgsmaal, som jeg ikke tillægger større Vægt, men som jeg dog vil nævne. Det ene er et rent formelt Spørgsmaal. Jeg ser, at de Bestemmelser, der omhandler Arbejderforsikrings-Raadet, er optagne i Begyndelsen af Lovforslaget, idet Lovforslagets 2det Kapitel omhandler Arbejderforsikrings-Raadet og dets Virksomhed og ikke alene dette, men ogsaa de Lønningsbestemmelser, der følger med Arbejderforsikrings-Raadet. Jeg kan ikke nægte, at det har stødt mig noget, at det er ordnet saaledes, idet det ligesom giver Indtrykket af, at Lønningsbestemmelserne er noget af det vigtigste i Loven. Jeg vil ikke bestride, at de er vigtige, men jeg synes, at det baade hos os og i Udlandet, hvor denne Lov ogsaa kommer frem, havde set bedre ud, om man havde gemt

Lønningsbestemmelserne til et af de sidste Kapitler. Jeg vilde have foretrukket, at hele det Kapitel, som angaar Arbejderforsikrings-Raadet, havde været indsat som et af de sidste Kapitler i Loven. Men jeg forstaar godt, hvad Tanken har været, nemlig den, at man har villet gøre Rede for, hvad Arbejderforsikrings-Raadet var, og for dets Virksomhed samtidig med, at Forsikrings-Raadet bliver nævnt i Loven. Jeg har villet nævne dette, for at Sagen kan blive overvejet i det kommende Udvalg, uden at jeg, som sagt, tillægger den stor Vægt.

Kun dette om det formelle. Dernæst vil jeg nævne et andet mindre Spørgsmaal, nemlig den Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter man forsikrer Arbejdere under Haandværk og Industri op til en Aarsløn af 3,000 Kr. Det forekommer mig, at det er noget højt. I den gældende Lov er det bestemt, at Forsikringen kun gælder en Aarsløn paa 2,400 Kr. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) fremhævede i sit Foredrag, at Lønnen i Almindelighed er steget meget, siden vi fik den første Ulykkesforsikringslov, som jo er Grundloven for alle vore senere Ulykkesforsikringslove, og at man under Hensyn dertil ikke ret vel kan sige, at 3,000 Kr. er for højt. Men alligevel forekommer det mig, at naar man nu foreslaar en Tvangsforsikring, bør man ikke gaa højere, end det i Virkeligheden er fornødent, og jeg kunde godt tænke mig Tilfælde, hvor en lille Arbejdsgiver af tekniske Hensyn er nødt til at holde i det mindste een ret dyr Medhjælper, og saa kan Forholdet blive, at Arbejdsgiveren ikke en Gang faar saa meget i Aarsindtægt som denne, nemlig 3,000 Kr., eller ikke meget derover. Men, som sagt, ogsaa dette Spørgsmaal har jeg kun villet henlede Opmærksomheden paa, og jeg lægger ikke megen Vægt paa det.

Jeg kommer saa til det Principspørgsmaal, som ligger mig paa Sinde. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal blive staaende ved den nu gældende Kapitalforsikring, saaledes som det foreslaas i det foreliggende Lovforslag, eller man skal gaa over til Rentesystemet, og jeg vil da med det samme sige, at jeg er afgjort stemt for det sidste, for saa vidt det angaar de større og de varige Invaliditeter. Jeg er enig med Lovforslaget i, at for de mindre Invaliditeters og de mindre Erstatningers Vedkommende vil det være rigtig og praktisk at blive ved det gamle System. Men overfor de større og varige